

Phần 25

Chương 121 Nâng Chén Tiêu Sầu

Có hai đại cao thủ Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở đây, cho dù Lý Khôn có Nghiêm Đông bảo vệ, cũng khó thoát khỏi lưới pháp luật. Huống chi, Nghiêm Đông lâm trận phản chiến, kể từ đó, bắt Lý Khôn là chuyện rất dễ dàng. Lý Khôn sa lưới, vụ án cuối cùng cũng có lối ra.

Bao đại nhân đem chuyện bắt giữ Trình Nguyên đưa tới kinh thành, Bàng thái sư tức tốc chạy tới, muốn Bao đại nhân đem vụ án dờ lại tái thẩm sau để bảo vệ Trình Nguyên. Nhưng Bao đại nhân kiên trì thẳng đường thẩm vấn, đem nghi phạm liên quan định tội. Bàng thái sư không có thánh chỉ trong tay, rơi vào đường cùng, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu ngoại mình bị chém đầu. Lý Khôn bị tử hình, Chu Cương cùng Đoạn Ngũ bị phán tổng giam mười lăm năm. Đến lúc này, vụ án thông phán Đăng Châu đã kết thúc. Nhưng mà cái chết của Nghiêm Đông, khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Hiệu Vân từ bên ngoài trở về, xa xa thấy Triển Chiêu ngồi trước cửa sổ mở rộng, xuất thần nhìn một góc cây quế trong viện. Chén trà sứ men xanh bị hất nhẹ nhàng nằm trên đầu ngón tay. Không biết chén kia còn trà không, một hồi lâu vẫn không thấy hất uống qua một ngụm. Vẫn là áo lam viền trắng, lại không có vẻ mạnh mẽ như ngày thường. Ánh mắt ảm dẫu u buồn, lại khiến người ta cảm thấy hắt hắt thật cô đơn.

Hiệu Vân không khỏi thờ dài trong lòng, nhẹ giọng tới gần, đứng trước mặt hắt. Triển Chiêu ngẩng đầu, nâng khóe miệng khẽ cười với Hiệu Vân. Sau đó theo bản năng nắm lấy ấm trà đổ nước ra, lại phát hiện chén trà trong tay vẫn còn đầy, không khỏi cười khổ một tiếng.

“Ta thật sự là hồ đồ.” Nói xong, uống sạch trà trong chén, lại cầm lấy ấm trà đổ thêm chén nữa, nhưng bị Hiệu Vân cản lại.

Hiệu Vân thu lấy ấm trà, mới phát hiện ấm trà đã vơi một nửa, trong lòng có chút đau, có chút bất đắc dĩ. “Tùng thấy người mượn rượu tiêu sầu, nhưng chưa nghe thấy có người mượn trà tiêu sầu.”

Triển Chiêu cũng không phủ nhận, chỉ kéo Hiệu Vân ngồi xuống trước mặt mình, sau đó ôm lấy vai nàng, nhẹ nhàng tựa lên người nàng, thấp giọng lầm bầm: “Uống trà sẽ không say.”

“Uống trà sẽ không say, đối với huynh trà hay rượu cũng như nhau thôi, sẽ làm người nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm.” Hiệu Vân nhẹ nhàng vuốt tóc Triển Chiêu, thờ dài.

Triển Chiêu khẽ cười một tiếng, khẽ lắc đầu, vẫn nhìn cái cây bên ngoài, chỉ ngắm nhìn mà không nói lời nào. Nhìn vẻ mặt của Triển Chiêu, Hiểu Vân cũng cảm thấy trong lòng khổ sở khó chịu. Nàng biết Triển Chiêu nghĩ gì, nhưng trong thời gian ngắn không biết làm thế nào để an ủi, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy hắn, ở bên hắn.

Hai người lặng lẽ ôm nhau, trầm mặc hồi lâu, Triển Chiêu mới mở miệng nói chuyện.

“Nếu đổi lại là ta, có lẽ ta cũng sẽ giống như hắn.”

Nghiêm Đông có tội sao? Giết người, vẽ đường cho hươu chạy, tất nhiên là có tội. Giết người phải đền mạng, cho dù lấy mạng y cũng không đủ để đền bù. Nhưng mà, y hết lòng tuân thủ lời hứa là sai sao? Chữ Nghĩa trên đầu, nhất ngôn cửu đỉnh, lại đổi lấy kết cục như vậy. Hắn không khỏi buồn bã, đổi lại là hắn, sẽ làm thế nào?

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu. Nỗi u buồn của hắn nàng chưa bao giờ thấy. Thì ra lúc hắn hoang mang, cũng bất lực như đứa trẻ lạc đường, khiến người ta đau lòng.

“Ta nghĩ, có lẽ sẽ không.” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu vẫn im lặng trả lời.

“Bi kịch của Nghiêm Đông, là do hắn quá cố chấp, hết lòng tuân thủ lời hứa. Từ xưa trung hiếu khó lưỡng toàn, khó có thể lựa chọn khi có việc xảy ra. Bất kể khó khăn như thế nào, nhưng cũng phải phân rõ nặng nhẹ, quyết đoán lựa chọn. Ta không biết chữ “Nghĩa” đối với người giang hồ quan trọng thế nào, nhưng quân tử có cái nên làm, có cái không nên làm. Theo ý ta, giữ lời hứa với một kẻ đại gian đại ác không có ý nghĩa. Ta tin huynh sẽ không giống như Nghiêm Đông cố hủ cố chấp, nếu không, huynh cũng sẽ không từ bỏ giang hồ mà ủy thân trong triều. Hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Triển Chiêu cúi đầu, nhìn Hiểu Vân.

“Hơn nữa, Nghiêm Đông thật ngốc, huynh không giống hắn.”

“Xin chỉ giáo?” Triển Chiêu không hiểu vì sao Hiểu Vân nói như vậy.

“Kỳ hạn ba năm sắp qua, hứa hẹn giữa Nghiêm gia và Lý Khôn sắp chấm dứt, hắn lại vì một ác ma lợi dụng thiện tâm của Nghiêm gia hại người mà tự sát, huynh nói hắn có ngốc không? Ta không thể nói ba năm trước Nghiêm Ba Dao chấp nhận điều kiện của Lý Khôn đều cứu nạn dân là đúng hay sai, cũng không thể kết luận ba năm qua Nghiêm Đông thực hiện lời hứa của phụ thân mà làm việc cho Lý Khôn là đúng hay sai; nhưng mà, hắn lựa chọn chôn tránh vào thời điểm này, lựa chọn phí hoài bản thân mình, là sai mười phần! Ba năm qua, hắn vì lời hứa mà giết bao nhiêu người, hại bao nhiêu người, kết quả cứ vậy mà chết, sao có thể không khiến những người đã chết dưới đao của hắn thất vọng?” Nói tới đây, Hiểu Vân kích động đứng bật dậy.

“Hắn thật sự rất ngốc, không biết chấm dứt sinh mạng của mình, đối với mình hay người đều không hề có ích. Hắn chết rồi, lời hứa của hắn với Lý Khôn cũng kết thúc, nhưng hắn có thể thật sự được giải thoát sao? Những tổn hại hắn gây ra, hắn làm sao có thể an tâm mà chết? Điều hắn cần làm là sống thật tốt, lấy hành động để đền bù lại những sai lầm ba năm qua. Đây mới thật sự là tạ lỗi, mà hắn không hiểu được, huynh nói hắn có phải ngu ngốc không?!”

Bộ dáng kích động của Hiểu Vân khiến Triển Chiêu không khỏi nở nụ cười. Nàng nói năng có chút lộn xộn, hắn nghe có chút loạn, nhưng lời của nàng lại khiến hắn không hiểu sao cảm thấy an tâm. Chết vô cùng dễ dàng, đền bù lại sai lầm trong quá khứ, đó mới thật sự là tạ tội. Nàng hình như hiểu rất rõ chuyện này. Bị nàng nói một hồi, tích tụ trong lòng bất tri bất giác đã được hóa giải. Chuyện của Nghiêm Đông đã qua thì qua đi. Tuy rằng tiếc nuối, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Người còn sống, càng phải coi đây là một bài học, cố gắng sống cho thật tốt.

Triển Chiêu ôm Hiểu Vân vào trong ngực, cảm giác lên đỉnh đầu nàng, cười nói. “Hiểu Vân, có nàng ở đây thật tốt.” Có vợ thế này, còn cần gì hơn?

Hiểu Vân không nhìn thấy biểu tình của Triển Chiêu, nhưng nghe ra ý cười trong giọng nói của hắn, biết tâm tình của hắn đã biến chuyển tốt, cũng cảm thấy thoải mái hơn. Hai tay vòng qua ôm lấy lưng hắn, vùi đầu trong lòng hắn: “Ha ha, vậy ta lúc nào cũng dính theo huynh được không?”

Triển Chiêu cười vuốt ve mái tóc thả sau lưng nàng: “Nếu có thể như thế, tất nhiên là tốt nhất.” Thật muốn cứ vậy ôm nhau, mãi cho đến già.

“E hèm!” Một tiếng ho khan cố ý vang lên. Hai người cả kinh vội buông nhau ra, thoái lui vài bước. Quay đầu lại nhìn, phát hiện Bạch Ngọc Đường đang đứng bên cửa sổ, vẻ mặt trêu tức nhìn bọn họ, khóe miệng mang ý cười, khiến Triển Chiêu không khỏi có chút thẹn thùng. Cũng không biết hắn đứng ở đây nhìn bao lâu rồi, vừa rồi không để ý hắn tới lúc nào.

“Hôm nay trời còn chưa tối đâu, các người dính vào nhau, còn chọn nơi bắt mắt thế này, là muốn kích thích người đang cô đơn như ta phải không?” Bạch Ngọc Đường nhướn mi cười nói.

“Ngũ đệ!” Triển Chiêu xấu hổ gọi hắn một tiếng. Hiểu Vân lại không có gì không tự nhiên, liếc mắt nhìn hắn một cái rồi cười nói.

“Ngũ ca là nam tử anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, hồng phấn giai nhân để ý tới huynh không biết có bao nhiêu. Đến nay vẫn còn độc thân, không phải do huynh tầm mắt quá cao, đến Nguyệt Hoa cô nương tốt như vậy cũng không lọt vào mắt, không biết dạng người nào mới chiếm được tâm của huynh. Bây giờ ở chỗ chúng ta “tổ khổ”, ta nghe không lọt tai.”

Bị Hiểu Vân nói vậy, Bạch Ngọc Đường trong nháy mắt cứng đờ. Bữa môi sờ mũi xoa người bỏ đi. Hiểu Vân phì một tiếng bật cười. Đinh Nguyệt Hoa

thật đúng là điểm yếu của hắn, không được, không được! Vừa nói vừa lắc đầu trốn đi.

“Triển Chiêu, đại nhân tìm người.” Cho đến lúc bóng dáng màu trắng biết mất sau cửa, thanh âm của hắn mới truyền đến. Triển Chiêu quay đầu, thấy Hiểu Vân cười thật vui vẻ, đôi mắt cong cong như ánh trăng, không khỏi cũng cười theo: “Ta đi một chút.” Nói xong đuổi theo Bạch Ngọc Đường.

Ban đêm, Đường Thục đãi dạ tiệc đơn giản, đặc biệt để tiễn biệt đám người Bao đại nhân. Hiểu Vân cùng Đinh Nguyệt Hoa cũng theo lời mời tham dự, mọi người ngồi cùng một bàn. Đêm khuya uống rượu nói chuyện rất vui vẻ. Chỉ có điều, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, rượu qua ba tuần, đồ ăn lên hết năm vị, Bao đại nhân đã có chút say, không lâu sau tiệc cũng tan.

Nhưng mà Đinh Nguyệt Hoa uống chưa đã, la hét âm ỹ muốn uống tiếp. Mọi người không đồng ý, muốn đưa nàng về, nàng liền chạy tới phòng bếp, trộm một bình rượu uống một mình. Hiểu Vân đi lấy nước ấm, vừa vặn thấy nàng đem một bầu rượu đi ra. Vốn định khuyên nhủ nàng, nhưng thấy bộ dáng cô đơn của nàng, biết trong đầu nàng khó chịu, muốn mượn rượu tiêu sầu, vừa khổ sở vừa không đành lòng, vì thế đành phải mặc kệ để nàng đi.

Đinh Nguyệt Hoa nhìn thấy Hiểu Vân, liền lôi kéo nàng: “Hiểu Vân, người theo giúp ta đi.”

Mắt nàng đỏ hồng, cũng không biết vì rượu, hay vì nàng sắp khóc. Bộ dáng đáng thương kia khiến nàng không thể nói nổi từ không.

“Biết là Hiểu Vân tốt nhất mà.” Hiểu Vân vừa đồng ý, Đinh Nguyệt Hoa giống như gặp chuyện vui nở nụ cười, níu lấy tay nàng, kéo Hiểu Vân về phòng.

Hai nữ nhân cùng nhau uống rượu, trong đó có một nữ nhân phiền não vì tình, tình trạng sẽ thế nào?

Không có ai ngăn cản, Đinh Nguyệt Hoa tự chuốc cho mình một chén lại một chén, giống như rượu uống vào, phiền não sẽ trôi ra. Sau vài ly rượu, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Nói tới Bạch Ngọc Đường, lại nói tới mình. Từ lúc hai người còn nhỏ, nói tới tận bây giờ. Sau đó, nhịn không được bật khóc.

Thấy nàng đau khổ khóc lóc kể lể, trong lòng Hiểu Vân cũng cảm thấy khó chịu. Tuy rằng luôn miệng an ủi, nhưng nhìn thấy nước mắt của nàng ấy, nghĩ đến thống khổ của nàng ấy, nàng nhịn không được cũng đỏ mắt. Cuối cùng, hai người ôm nhau khóc một trận.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân lâu không trở về phòng, không khỏi có chút lo lắng, liền ra ngoài tìm nàng. Không nghĩ tới người không tìm thấy, còn phải đến

hỏi Bạch Ngọc Đường, hai người cùng nhau tìm, cuối cùng tìm thấy nàng trong phòng Đình Nguyệt Hoa. Lúc bọn họ tìm thấy người, thấy hai người dựa vào nhau ngồi trên giường cùng ngủ, mặt đầy nước mắt, có chút chật vật. Bộ dáng này, thật sự khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

Triển Chiêu tiến lên bế Hiều Vân đứng dậy, lúc ra khỏi cửa, thoáng nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn Đình Nguyệt Hoa vẫn đang ngủ mê mệt, rồi mới rời đi.

Tối ngày mười bốn, trăng sáng không mây. Ánh trăng như nước chiếu xuống, bao bọc thế gian một mảnh sáng bạc. Bóng dáng dưới ánh trăng bị kéo thật dài. Hai người dán chặt vào nhau, giống như hòa thành một. Triển Chiêu chậm rãi đi tới, bên tai nghe được tiếng hít thở của Hiều Vân.

Hiều Vân say rượu coi như ngoan ngoãn, ghé vào người hấn không nhúc nhích, im lặng ngủ. Có điều, bộ dáng nàng ôm lấy hấn, không tính là tao nhã, giống như con gấu trúc treo trên cây vậy. Cũng may đêm dài, không có người nhìn thấy, bằng không hình tượng anh minh thần võ của hấn sẽ bị phá hủy.

Nghĩ đến đây, Triển Chiêu nhin không được nở nụ cười. Quay đầu nhìn mặt Hiều Vân, làn da trắng gàn như trong suốt, lộ ra hai bờ má ửng hồng, rất cuốn hút, khiến người ta nhin không được muốn cắn một ngụm. Mùi rượu lây dính toàn thân hai người, nồng đậm đến nỗi gió đêm mát mẻ cũng không thổi tan hết. Tuy vừa rồi hấn cũng uống chút rượu, nhưng tử lượng của hấn không tệ, chút rượu này không có gì đáng kể. Nhưng mà lúc này, lại bị mùi rượu trên người nàng làm chướng choáng. Cũng không biết có phải chính là câu rượu không say người tự say không.

Chương 122

Tình Đến Lúc Nồng Đậm

Sáng sớm, khi ánh sáng đầu tiên của bình minh từ phương đông chiếu tới, Triển Chiêu tự giác mở mắt. Nhiều năm như vậy, hấn đã hình thành thói quen. Bất kể ở đâu, chỉ cần trời vừa hửng sáng, hấn sẽ tỉnh lại. Ngày trước, hấn luôn nhanh chóng ngồi dậy rửa mặt, sau đó ra ngoài làm việc, hoặc tới chỗ Bao đại nhân, còn giống như hôm nay sau khi tỉnh dậy còn nằm trên giường, vô cùng hiếm thấy. Thê tử của hấn, đang nằm trong lòng hấn ngủ say. Khuôn mặt an tường của người ấy, khiến hấn có được ấm áp hiếm hoi mà lưu luyến không muốn rời giường.

Khẽ nâng tay phải, ngón tay thon dài dịu dàng vén mái tóc dài của người trong lòng, vén lên một đám, quấn ở đầu ngón tay. Tóc dài mềm mại, lại nghịch ngợm từ giữa kẽ ngón tay chảy xuống. Người trong lòng khẽ động, dường như bị quấy nhiễu mà thở dài, xê dịch thân mình, lại chui sâu thêm vào lòng hấn, rồi

nặng nề ngủ tiếp. Bả vai trong lúc vô tình lộ ra, đem từng đóa hoa đỏ nhỏ nhỏ lộ ra, trên làn da trắng nõn ấy, thật vô cùng ái muội.

Triển Chiêu trong lòng chợt động, nhớ tới đêm qua, trên mặt nóng lên. Hẳn đêm qua có chút càn rỡ. Nhưng nhớ tới tình hình lúc đó, không khỏi cảm thấy đủ loại tư vị nẩy lên trong lòng.

Sau khi hẳn đưa Hiểu Vân từ phòng Đình Nguyệt Hoa về, vốn tưởng nàng sẽ yên lặng ngủ thẳng tới ngày hôm sau. Nhưng không nghĩ tới, sau khi hẳn giúp nàng tắm rửa rồi đặt nàng xuống giường, nàng lại mở to mắt, sau đó bắt đầu nói chuyện với hẳn, nói một hồi lại khóc.

“Triển đại ca, xin lỗi, ta, ta hình như say rồi.”

“Nguyệt Hoa khổ sở như vậy, lòng ta cũng khó chịu nổi, nên bồi nàng uống rượu. Nàng khóc thương tâm như vậy, ta nhìn không được cũng khóc cùng nàng. Bởi vì, ta cũng thấy rất khổ sở.”

“Triển đại ca, ta không phải cố ý, nhưng mà ta thật sự rất sợ hãi, rất sợ hãi.”

“Nguyệt Hoa là cô nương tốt, thật đấy. Một cô nương tốt như vậy, vì sao Ngũ ca không tiếp nhận? Chuyện tình cảm, thật sự thực bất đắc dĩ.”

“Mà ta thì sao? Kỳ thật phá hoại nhất chính là ta. Ta rất đáng giận, rõ ràng nhìn thấy thái độ của Ngũ ca với nàng, ta còn khiến Nguyệt Hoa không thể buông tay. Ta nói như vậy, vì ta có tư tâm. Ta không muốn như vậy, nhưng mà ta không có cách nào, ta không nhìn được.”

“Ta thật sự là rất hèn hạ, hèn hạ đến nỗi ngay cả ta cũng chán ghét bản thân mình.”

“Nhưng mà, nhưng mà ta không thể khống chế được mình.”

“Tuy rằng chúng ta thành thân, nhưng ta vẫn không cách nào không để ý tới chuyện kia. Bọn họ đều nói, bọn họ đều nói thê tử nguyên phối của Triển Chiêu là Đình Nguyệt Hoa. Là Đình Nguyệt Hoa, mà không phải là Đình Hiểu Vân.”

“Triển Chiêu, tự Hùng Phi, người Thường Châu, cưới vợ Đình thị Nguyệt Hoa. Trong sách viết như vậy, mọi người cũng đều nói như vậy.”

Có lẽ thật sự là say rượu nói lời thực, nàng đem bất an cùng sợ hãi luôn giấu kín dưới đáy lòng nói hết ra. Có lẽ, nàng không biết mình đang nói gì, có lẽ, ngày hôm sau nàng sẽ quên hết chuyện này. Nếu không, sao nàng có thể nói ra những lời này?

Lúc từ trong miệng nàng nghe được những điều này, hẳn chỉ thấy trong lòng ngoài đau lòng vẫn là đau lòng. Vân Nhi, nàng không tin Triển Chiêu sao? Vân Nhi, vì sao nàng bất an như vậy?

“Triển đại ca, chỉ có ta mới là thê tử của huynh, đúng không? Đúng không?” Lúc nàng khóc tới hoa lê đẫm mưa, thanh âm nghẹn ngào hỏi hẳn, hẳn không nói gì, chỉ ôm nàng, hôn nàng.

Vân Nhi, vợ của ta, vì sao nàng không tin ta?

Hắn biết nỗi bất an của nàng, mâu thuẫn cùng nội tâm đầy mặc cảm của nàng. Tuy rằng những bất an và mặc cảm đó, với hắn mà nói không có gì quan trọng. Nhưng mà hắn không có cách nào không đau lòng nàng, đau lòng đến có chút phiền muộn.

Vân Nhi, nàng phải tin tưởng ta mới phải!

Tình yêu, giống như lửa nóng thiêu đốt lẫn nhau, không giữ lại gì.

Hắn ôm nàng, ôm lấy nàng, chưa bao giờ mất khống chế như vậy, muốn đem nàng khảm vào trong lòng, hóa thành xương thịt của mình, không bao giờ tách ra nữa. Như vậy, nàng sẽ yên lòng.

Vân Nhi, nàng phải tin ta, nàng là thê tử duy nhất của ta.

Nhân mã Khai Phong phủ hồi kinh, chậm rãi xuất phát từ trạm dịch Đăng Châu. Chưa được bao lâu đã ra khỏi thành.

“Dừng... kiệu.” Triền Chiêu ra lệnh một tiếng, đội ngũ liền dừng lại. Triền Chiêu và Hiểu Vân đang cưỡi ngựa đi phía trước quay đầu đi vào giữa đội ngũ, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đang từ trong kiệu bước xuống. Hai người xoay người xuống ngựa, đến trước mặt họ cúi đầu hành lễ.

“Đại nhân, tiên sinh, Triền Chiêu (Hiểu Vân) xin cáo biệt.”

Bao đại nhân gật đầu, “Đi đi, dọc đường cẩn thận.”

“Vâng, đại nhân, cũng xin đại nhân đi đường cẩn thận.”

Công Tôn Sách ở một bên, không nói gì. Hiểu Vân xoay người nhìn ông, muốn nói gì đó, lại không nói nổi một từ. Kỳ thật trong lòng nàng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không biết làm sao nói ra. Đây là phụ thân của nàng, nhưng nàng hiện tại không thể gọi ông một tiếng cha, vậy có gì để nói nữa? Mặc dù muốn mở miệng nói cũng không nổi, nàng cũng biết xấu hổ. Nàng có tư cách sao? Cho dù ông nói không sao, ông không ngại. Nhưng mà, nàng có sự ích kỷ của mình, chấp nhất của nàng với Triền Chiêu, lại không tránh được khiến phụ thân đau lòng.

Cha, xin lỗi! Nữ nhi bất hiếu. Nhưng trong đáy lòng nữ nhi, người vĩnh viễn là phụ thân.

Lời không thể nói ra, nhưng lặp lại vô số lần trong lòng. Hiểu Vân nhìn vào mắt Công Tôn Sách, thấy được thấu hiểu và khoan dung của ông, còn có từ ái. Ông là một người cha vô cùng vĩ đại.

“Tiên sinh, bảo trọng.” Cha, bảo trọng. Đầu gối đập xuống đất, nhưng lại không thấy đau đớn.

“Hiểu Vân, nên đi thôi.” Công Tôn Sách đỡ nàng đứng dậy, cười nói: “Nếu còn trì hoãn sẽ làm lỡ thời gian.”

“Vâng.” Hiểu Vân nhẹ nhàng gạt đầu, đem hơi nóng đã dâng lên trên mắt đè ép xuống.

Bốn người nói thêm mấy câu từ biệt, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách mới trở lại kiệu. Bạch Ngọc Đường ở phía trước nâng tay ra hiệu, đội ngũ bắt đầu chuyển động. Lúc này, Đinh Nguyệt Hoa lại không động, xoay người phát tay với Hiểu Vân.

“Hiểu Vân, bảo trọng! Còn nữa, lời của người ta đã nhớ kỹ, yên tâm, ta nhất định sẽ khiến mình hạnh phúc...”

“Được, người cũng bảo trọng...”

Hiểu Vân phát tay chào nàng, lớn tiếng trả lời. Đinh Nguyệt Hoa cười cười rồi cưỡi ngựa đi.

Dần dần, đội ngũ càng ngày càng xa. Triển Chiêu cùng Hiểu Vân lại vẫn như trước đứng bất động một chỗ.

Cổ kiệu, một chút lại một chút dừng đưa. Công Tôn Sách nhắc màn kiệu, nhìn lại phía sau. Bóng dáng bọn họ ngày càng nhỏ, vẫn đứng ở đó không hề động, vẫn đang nhìn về hướng này.

Tuy rằng bọn họ gọi ông là “Tiên sinh”, có chút tiếc nuối. Nhưng bất luận thế nào, bọn họ một người vẫn là con gái ông, một người vẫn là con rể ông. Ở trong lòng ông, điều này vĩnh viễn không thay đổi. Xung hô thế nào có quan hệ gì đâu? Quan trọng là, tình nghĩa phụ tử, mà không phải là xung hô. Hiểu Vân, con hãy bỏ qua đi.

Công Tôn Sách phát tay về phía họ, ý bảo họ đừng chờ nữa, rồi lùi vào trong kiệu.

Đội ngũ đi về phía tây, càng đi càng xa, hình dáng cổ kiệu càng ngày càng mơ hồ, mãi cho tới lúc sắp không nhìn thấy nữa, Hiểu Vân lúc này mới thu hồi ánh mắt.

“Hiểu Vân, chúng ta đi thôi.”

“Được.” Xoay người lên ngựa, nhin không được lại quay đầu nhìn thoáng qua, rồi mới giục ngựa lên đường về hướng nam.

“Nghiêm túc mà nói, con và ta không phải cha con. Nhưng tình nghĩa giữa chúng ta lại không hề khác cha con. Xung hô hay tên họ, đều là hư ảo, không có quan hệ gì. Nếu bỏ qua danh phận cha con của chúng ta, đổi lấy hạnh phúc của con, đáng giá.”

Cha, cảm ơn ngài!

Không bình thường, thật sự thực không bình thường!

Nhìn Đinh Nguyệt Hoa ngồi ở đối diện cúi đầu ăn cơm không nhìn đến mình, Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên mà không nói nên lời. Từ hôm bắt đầu rời khỏi Đãng Châu, Đinh Nguyệt Hoa hình như đã hoàn toàn thay đổi. Đừng nói là quán quýt lấy hấn, cho dù nói chuyện với hấn cũng rất ít. Đây là chuyện rất không bình thường. Bạch Ngọc Đường bị nàng dây dưa đã thành quen, mấy hôm nay không bị nàng quán lấy, hấn lại cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Bạch Ngọc Đường à Bạch Ngọc Đường, người quả nhiên là bị coi thường! Bạch Ngọc Đường nhìn không được thâm mắng mình trong lòng. Ban đầu lúc bị quán thấy phiền phức, ước gì nàng đi thật xa, đừng xuất hiện nữa. Nhưng bây giờ nàng không quán lấy người nữa, không phải như người mong muốn sao, sao ngược lại cảm thấy không thoải mái? Người quả nhiên là nhân không có việc gì làm.

Bạch Ngọc Đường khẽ lắc đầu, không suy nghĩ nữa, cúi đầu ăn cơm.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách ngồi ở hai bên nhìn Đinh Nguyệt Hoa, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn nhau, sau đó ăn ý hướng tới đối phương lắc đầu.

Chuyện của người trẻ tuổi, chúng ta không quản được, mặc kệ bọn họ thôi!

“Mặt trời chiếu trên cao, hoa nở cười nhìn ta, chim nhỏ chào buổi sớm, hỏi bạn cưỡi ngựa đi đâu. Ta đến huyện Thường Châu, cùng người ta về nhà, phu quân nói mau mau, nếu không sẽ muộn mất...” Tiếng ca vui vẻ, truyền đi trong rừng. Tuy giọng hát thanh thúy như chim hoàng anh, khiến người nghe thoải mái, nhưng ca từ không đâu, lại thật sự khiến người ta không dám khen tặng.

Triển Chiêu nghe thấy không khỏi nở nụ cười, cô nương này, không biết thu liễm, còn đem chuyện này biến thành ca từ hát lên. Nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân đang hát say sưa, thấy nàng vui vẻ ra mặt, vô cùng hứng trí, bèn lắc đầu từ bỏ.

Quên đi, nàng vui vẻ, để kệ nàng hát đi, dù sao ở đây cũng không có ai nghe thấy.

Hiểu Vân hát xong, nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, đảo mắt mấy cái, làm như vô tình hỏi. “Ta hát dễ nghe không?” Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, nàng đã bật cười. Lời ca vô lý như vậy, sao có thể dễ nghe chứ!

“Ha ha ha, huynh không cần miễn cưỡng nói tốt, ta biết ta hát không hay.”

Triển Chiêu cho nàng một biểu tình nàng cũng tự biết mình, Hiểu Vân cười càng khoa trương, ngay cả A Tảo cũng đi chậm lại, từ từ dừng bước. Triển Chiêu nhìn thời gian, vừa lúc qua giờ Ngọ, cũng dừng lại nói: “Chúng ta nghỉ một lát lại đi.” Nói xong, xoay người xuống ngựa.

“Được.” Hiểu Vân gật đầu xuống ngựa theo. Vừa đứng vững, Triển Chiêu đã đi tới bên cạnh nàng, nhìn tay hấn đưa tới, Hiểu Vân vui rạo rức đem tay mình đặt vào tay hấn. Trước mặt người khác, Triển Chiêu ít khi có động tác này.

Triển Chiêu tìm một bóng cây râm mát, để Hiểu Vân ngồi xuống trên một tảng đá lớn để nghỉ ngơi, rồi mới dắt ngựa buộc vào một nơi có cỏ dại để bọn chúng tự kiếm ăn, sau đó trở lại ngồi bên cạnh Hiểu Vân. Tuy vẫn là đầu xuân, nhưng mấy ngày nay thời tiết bắt đầu ấm lên, mặt trời giữa trưa không mát mẻ cho lắm. Không có gì che chắn đi suốt mấy canh giờ, cũng khiến người ta có cảm giác nóng nực.

Hiểu Vân tháo tháo đầu lạp trên đầu xuống, cầm trong tay quạt gió, híp mắt nhìn mặt trời đỏ rực trên cao, không khỏi có chút nghi hoặc. Mới giữa tháng ba, sao hôm nay lại nóng như vậy? Vậy đến mùa hè, chẳng phải sẽ nóng tới chết người sao? Ba năm qua, nàng vẫn ở trên Thiên Sơn. Thiên Sơn không có bốn mùa, hàng năm đều là mùa đông. Mà nàng lại thường xuyên phải ngâm mình trong hồ nước lạnh cóng bên trong Thiên Sơn, nàng đã sắp quên mùa hè là thế nào rồi. Lại nói, nàng thật đúng là chưa hề biết mùa hè ở Đại Tống triều là thế nào thật.

Triển Chiêu thấy nàng như vậy, vội đưa bình nước tới. Hiểu Vân nhận lấy uống vài ngụm mới cảm thấy thoải mái một chút. Triển Chiêu lại đưa lương khô cho nàng, đây là bánh bao mới làm buổi sáng, đến lúc này đã cứng lại. Xuất môn ra ngoài, Hiểu Vân cũng đã tập thành thói quen, đón lấy ăn một chút, rồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi, nhìn Triển Chiêu chậm rãi ăn.

Yên tĩnh trong chốc lát, Hiểu Vân đột nhiên mở miệng nói chuyện: “Đêm qua có phải xảy ra chuyện gì không?”

Kỳ thật những lời này, sáng sớm nàng đã muốn hỏi. Vốn dĩ bọn họ muốn cùng Bao đại nhân về Khai Phong, nhưng vì sao sáng sớm hôm nay, hấn lại nói với nàng, hấn muốn dẫn nàng về nhà tế tổ? Chẳng lẽ đêm qua đã xảy ra chuyện gì nàng không biết? Có lẽ không phải nàng không biết, mà là nàng đã quên. Bởi vì nàng biết mình đêm qua say không nhẹ, đến cả bị Triển Chiêu mang về phòng lúc nào cũng không có ấn tượng.

Nàng chỉ nhớ mình ở cùng Đinh Nguyệt Hoa, lúc mở mắt đã thấy nằm ở phòng mình. Nếu không phải buổi sáng thất lưng đau nhức, còn có nhiều điểm hồng trên người, chỉ sợ nàng cũng không biết đêm qua mình cùng Triển Chiêu đã thân thiết.

Mà những dấu vết trên người lại khiến nàng cảm thấy không thích hợp. Bọn họ đã ở chung vài ngày, nhưng Triển Chiêu chưa từng “cuồng dã” như vậy... Tóm lại, nàng có cảm giác là lạ.

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Bởi vì rất kỳ quái. Vì sao đột nhiên lại về Thường Châu?”

“Nàng, nàng thật sự một chút cũng không nhớ rõ sao?” Triển Chiêu nhìn nàng, nhướn mi hỏi.

“Không nhớ...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt mờ mịt lắc đầu.

“Ồi...” Triển Chiêu thở dài một tiếng, vẻ mặt như bị ghen nói: “Sao nàng đã quên rồi, đêm qua nàng làm nũng nhất định muốn ta mang nàng về xem nhà cũ đó.”

“Thật sao?” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, có chút nửa tin nửa ngờ. Nàng thật sự nói như vậy?

“Thật.” Triển Chiêu gật đầu.

“Thật vậy sao?” Hiểu Vân hai tay chống má, có chút ảo não. Nàng lại ra yêu cầu vô lý như vậy với hắn, vậy mà một chút ấn tượng cũng không có. Triển Chiêu thấy vẻ mặt buồn nản của nàng, nhin không được bật cười, chọc chọc mũi nàng cười nói.

“Gạt nàng thôi, không phải như vậy. Chỉ là mấy ngày qua có vẻ nhàn hạ, ta lại nhiều năm chưa về nhà, nhất thời sinh lòng nhớ, xin nghỉ với đại nhân, nhân dịp thanh minh về thăm nhà, cũng thuận tiện mang nàng về gặp người nhà.” Dứt lời, hai cánh tay duỗi ra, néo khuôn mặt tức giận của Hiểu Vân, ôm nàng vào lòng.

“Triển Chiêu, huynh không thành thật!” Hiểu Vân than thở, vùi đầu cắn vào ngực hắn một cái. Lực đạo không mạnh, nhưng Triển Chiêu vẫn kêu đau, cười nói: “Nàng muốn mưu sát chồng sao?”

“Hừ!” Hiểu Vân ngẩng đầu, hừ một tiếng, vẻ mặt khiêu khích nhìn Triển Chiêu. Huynh hù ta, cũng đến cắn ta xem!

Triển Chiêu chưa cử động, chỉ cười vô lại, lại đột nhiên vươn tay ra chọc vào hông nàng. Hiểu Vân không tránh kịp, bị hắn bắt được, kéo vào trong ngực mặc hắn giở trò. Hiểu Vân rất sợ bị cù, vội mở miệng xin tha.

“Ai da, ta không dám nữa, tha cho ta đi.” Trong nhất thời, tiếng cười như chuông bạc, truyền khắp cánh rừng, quanh quần thật lâu không tan.

Chương 123

Chấp Niệm - Quảng Phúc Thiện Tự

“**X**âu mút quả đây, mút quả vừa thơm vừa ngọt đây. Xâu mút quả đây, mút quả và thơm vừa ngọt đây...”

“Tướng công, chờ một chút.” Một nữ tử trẻ tuổi thanh tú, gọi nam tử đi phía trước. Nữ tử này trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt trong suốt như ngọc châu. Nếu không phải mới nghe nàng gọi “tướng công”, người bên ngoài còn tưởng nàng là cô nương chưa gả.

“Làm sao vậy?” Nam tử kia quay người trở lại. Nói nàng kia xinh đẹp, nam tử này lại dáng vẻ đường đường, khí vũ hiên ngang. Khuôn mặt tuấn mỹ, ngũ quan ngay thẳng, khuôn mặt mười phần anh khí, khóe miệng mang theo khí cười nhợt nhạt, lại ấm áp như gió xuân. Hai người đứng bên nhau, thật sự như một đôi thần tiên Kim Đồng Ngọc Nữ. Có điều “nữ thần tiên” kia dường như có chút tính trẻ con.

“Ta muốn ăn mút quả.” Nữ tử chỉ vào vị đại thúc đang rao bán mút quả cách đó không xa, sau đó hô lớn với ông ta: “Đại thúc, ta muốn mua mút quả.”

Vị đại thúc đang khiêng một cộc rom cắm đầy mút quả nghe thấy tiếng gọi, vội xoay người đi tới gần: “Cô nương muốn mua xâu mút quả sao?”

“Đại thúc, mút quả của ông chua không, ăn ngon không?”

“Không chua không chua, đương nhiên là ăn ngon.” Đại thúc vui cười hơn hờ trả lời.

“Một chút cũng không chua?”

“...” Đại thúc thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, nhất thời cũng không biết nên đáp thế nào. Mút quả một chút cũng không chua? Làm sao được. Có điều... Đại thúc do dự một chút, cuối cùng vẫn trái lương tâm nói một câu: “Một chút cũng không chua.”

“Không chua à?” Nàng nhíu mày nói: “Nhưng ta thích ăn mút quả chua một chút, ông nói mút quả không chua, vậy thì thôi vậy.”

Câu nói làm vị đại thúc kia câm nín. Đây, đây, đây không phải là bê đá tự đập chân mình, lỡ mất vụ mua bán này sao: “Cô nương, chuyện này...”

“Đại thúc, nàng đùa với ông thôi, chúng ta lấy một xâu mút quả, bao nhiêu tiền?” Nam tử kia cười cười với đại thúc bán mút quả, sau đó từ trên cộc rom chọn một xâu mút quả vừa to vừa mọng đưa cho thê tử.

“Hai văn tiền.” Đại thúc bán mút quả nhìn cô nương kia vừa cắn mút quả vừa nheo mắt nhìn mình cười, cũng cười theo: “Muội tử này của quan nhân thật ưa nhìn, lại thích nói đùa, thật sự là đáng yêu.”

Nam tử kia mỉm cười đưa tiền: “Đại thúc khích lệ, nội tử nghịch ngợm, làm đại thúc chê cười rồi.”

“Thì ra là phu nhân. Ha ha, nhị vị thật sự rất có tướng vợ chồng, chỉ trách ta vụng về không nhìn ra. Phu nhân thích ăn chua, không phải là có thai chứ? Lão bà nhà ta lúc hoài thai đưa nhỏ, cũng luôn tìm mấy thứ như ô mai táo chua để ăn đấy.”

Đại thúc bán mút quả vừa nói vậy, nam tử kia sừng sốt, nhìn thê tử thăm hỏi. Nhưng nàng không để ý, chỉ nhìn đại thúc bán mút quả cười không ngừng: “Đại thúc, ta từ nhỏ đã thích ăn chua rồi, chẳng lẽ ta từ nhỏ đã mang thai sao? Ha ha, có điều ông nói hay lắm, ta cũng rất hy vọng có thể mau chóng sinh cho tướng công một đứa con trai đó.”

Dứt lời, cũng không để ý về mặt kinh ngạc của đại thúc bán mút quả, xoay người bỏ đi. Nam tử kia vội đuổi theo.

Mắt thấy hai người cùng đi về hướng chùa miếu, đại thúc bán mút quả lúc này mới hồi thần, không khỏi lắc đầu bật cười: “Vị phu nhân này thích nói đùa thật.”

Hỏi đôi vợ chồng kia là ai à? Chính là vợ chồng Triển Chiêu đang trên đường về nhà tế tổ.

Hiệu Vân từ lúc nào bắt đầu gọi Triển Chiêu là tướng công? Có lẽ là vào khoảng bốn năm ngày trước, vì Triển Chiêu “day dỗ” mãi, cuối cùng nàng bị “ép” có thói quen này.

Vì sao Hiệu Vân lớn tiếng gọi Triển Chiêu là tướng công trước mặt công chúng như vậy? Bởi vì Triển Chiêu da mặt mỏng, mà Hiệu Vân đôi khi rất thích nhìn bộ dáng quần bách của hắn. Có điều, da mặt Triển Chiêu có mỏng thế nào, sau vài lần cũng trở thành thói quen nàng bất cứ lúc nào cũng gọi hắn là tướng công.

“Hiệu Vân!” Triển Chiêu đi nhanh tới gần, giữ tay Hiệu Vân, Hiệu Vân quay lại nhìn hắn, vẻ mặt mang ý cười. Ha ha, động tác cầm tay nàng của hắn ngày càng tự nhiên, bất kể là trước mặt hay sau lưng người khác.

“Tướng công, làm sao vậy?”

Triển Chiêu đối với việc Hiệu Vân biết rõ còn cố hỏi không có cách nào, néo néo tay nàng, bất đắc dĩ cười nói. “Nàng biết ta muốn hỏi gì mà. Nàng thật là...”

Hiệu Vân bị ánh mắt tràn ngập chờ mong của Triển Chiêu biến thành dở khóc dở cười, người khác không biết, chẳng lẽ hắn còn không biết sao? Bọn họ viên phòng được bao lâu chứ? Một tháng còn chưa tới, làm sao nhanh vậy đã có cục cưng, còn cả nộn ọe chứ!

“Tướng công, chàng đừng có nghe đại thúc kia nói bậy, sao có thể hoài thai nhanh như vậy chứ.”

Nghe Hiểu Vân nói vậy, Triển Chiêu cẩn thận nghĩ lại, cũng hiểu ra, cho dù là nôn ọe, cũng chưa đến thời điểm. Mới vừa rồi bị đại thúc kia nói, hẳn lại cũng bị ngớ ngẩn theo. Vì thế có chút ngượng ngùng cười nói: “Là ta hồ đồ, Hiểu Vân chớ trách.”

Hiểu Vân kéo tay hắn, cười nói. “Được rồi được rồi, không nói nữa, chúng ta vào thôi.”

Quảng Phúc Tự, trấn giữ cửa đông Thường Châu, trước đây nổi tiếng khắp hai châu Kinh Hàng, được xây dựng vào những năm Vĩnh Huy đời Đường (công nguyên năm 650 - 655), tên ban đầu là Quảng Phúc Tự, năm Bắc Tống nguyên niên (công nguyên năm 1111) đổi tên là Thiên Ninh Tự. Cũng chính là Thường Châu Thiên Ninh Tự lừng lẫy đời sau.

Lúc đó Quảng Phúc Tự, tuy rằng dáng vẻ không giống bây giờ, nhưng đã có uy thế cùng phong cách riêng. Diện tích rộng lớn, đầy đủ đại điện lớn, tượng phật lớn, chuông lớn, trống lớn, bảo đỉnh lớn, đủ năm cái lớn. Nhìn thiên tự đồ sộ sừng sững trước mặt, Hiểu Vân đột nhiên có chút cảm giác kính phục nghiêm túc.

Đây là Thiên Ninh Tự thịnh truyền đời sau. Quả thật là khí thế ngút trời, khiến người ta cảm thán. Đại Hùng bảo điện cao hơn ba mươi thước, hùng vĩ đồ sộ; sân giữa rộng rãi, cây xanh thấp thoáng; bảo đỉnh ở trước điện, chạm trổ tinh xảo. Bên trong chùa, tượng phật lớn cao tới hơn hai mươi thước, phía trước đặt nền sáng rực, mỗi một thứ đều vô cùng tinh tế, đoàn diện, khiến người ta hoa mắt. Có thể nói, toàn bộ Quảng Phúc Tự, chính là một tác phẩm nghệ thuật. Mà tác phẩm nghệ thuật này, không hề uổng công người đời sau gọi là “Nhất quận phạm sát chi quán” (ngôi chùa lớn nhất quận). Trong thời đại sức sản xuất còn lạc hậu như vậy, con người chỉ dựa vào đôi bàn tay mình, có thể sáng tạo ra một trân phẩm rực rỡ như vậy, thật sự là khiến người ta không thể không cảm khái cái gọi là sức mạnh con người.

“...” Hiểu Vân ngoại trừ kính ngạc, vẫn là kính ngạc, không biết phải dùng từ gì để hình dung thứ mình đang nhìn thấy.

“Hiểu Vân?”

“A?”

“Miệng của nàng có thể nhét được trứng chim ròi.” Triển Chiêu cười.

“À.” Hiểu Vân vội ngậm miệng lại, quay đầu nhìn: “Thật sự là quá mức to lớn, chàng nói cho ta biết, cái này, cái này làm bằng cách nào?”

“Chuyện này...” Triển Chiêu có chút khó xử, làm như thế nào à? Vấn đề này làm sao mà trả lời được.

Được rồi, coi như nàng hỏi một vấn đề ngu ngốc đi. Thấy vẻ mặt không biết phải nói gì của Triển Chiêu, Hiểu Vân đành một mình cảm khái.

“Bên trong có tượng quan âm, vào xem đi.”

“Được.” Hiểu Vân nhìn rường cột chạm trổ bốn phía, có chút xem mãi không hết, cũng không chú ý Triển Chiêu đang nói gì, chỉ mặc kệ hắn kéo về phía trước. Đợi nàng ý thức được, Triển Chiêu đã kéo nàng tới trước một tòa miếu Quan Âm.

“Tượng công?” Hiểu Vân nghiêng đầu, Triển Chiêu đã quỳ xuống trước mặt tượng.

“Nghe nói Bồ Tát ở đây rất linh.” Triển Chiêu nhìn nàng, ánh mắt thanh minh mà nhu hòa.

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu, quỳ xuống theo, sau đó hai tay chắp hình chữ thập trước ngực, nhắm mắt lại.

Bồ Tát, Hiểu Vân vốn dĩ không tin phật, cũng không phải tín nữ. Nhưng sau khi trải qua nhiều biến cố, Hiểu Vân hiểu được nhiều hơn, thay đổi rất nhiều. Cho tới bây giờ, chuyện quỷ thần ta đã không thể không tin. Ai cũng nói ngài là vị thần tiên từ bi nhất trong tam giới, là đại sĩ cứu khổ cứu nạn. Nói ngài tâm sáng như gương, biết được chuyện thiên hạ, vậy Hiểu Vân tin tưởng những lời hôm nay nói ra, ngài ở trên trời tất nhiên có thể nghe thấy.

Hôm nay, Hiểu Vân thành kính cầu nguyện: Thứ nhất cầu nguyện thiên hạ thái bình, dân chúng an khang; thứ hai cầu Bao đại nhân cùng mọi người trong Khai Phong phủ bình an trường thọ; thứ ba, nguyện Triển Chiêu cả đời bình an, không gặp tai họa.

Bồ Tát, có lẽ ngài sẽ chê ta tham lam. Nhưng mà, Triển Chiêu là người tốt, Phật có nói: thiện có thiện báo, chàng là người tốt, đã từng làm nhiều chuyện tốt như vậy, ta cầu ngài cho chàng một gia đình ấm áp, hạnh phúc bình an, không tính là quá đáng, đúng không?

Ta vốn không thuộc về nơi này, có lẽ, những thứ ta có không nên thuộc về ta. Nhưng mà, vì sai sót ngẫu nhiên mà ta tới đây, gặp được chàng, yêu chàng. Ta không biết vận mệnh sắp xếp thế nào, nhưng đã yêu, làm sao có thể dứt bỏ? Bất luận là con đường phía trước có bao nhiêu nhấp nhô, ta vẫn muốn ở bên cạnh chàng, mang đến hạnh phúc và vui vẻ cho chàng. Bởi vì ta biết, chàng cũng yêu ta. Nếu không có ta, chàng sẽ không vui vẻ. Ta muốn cho chàng một gia đình, một gia đình náo nhiệt, có ta, có con của chúng ta, để chàng từ nay không còn cô độc thêm nữa.

Bồ Tát, từ nay về sau, ta nhất định sẽ dốc toàn lực giúp người làm việc thiện. Cho nên, xin ngài giúp ta, giúp ta ở bên chàng, sinh con cho chàng, cùng chàng làm bạn đến già.

Hiểu Vân chậm rãi mở mắt, tượng Bồ Tát trước mặt thật sống động, đang híp mắt, mang theo nụ cười an tường nhìn nàng. Tượng phật trang nghiêm, thật sự kỳ diệu, giống như đang dùng tâm địa từ bi của mình để phổ độ chúng sinh.

Hiểu Vân ngửa đầu, thành kính chiêm ngưỡng thần tượng, nói ra mong muốn trong lòng, sau đó, cung kính vái ba lạy rồi mới đứng lên.

Bên này, Triển Chiêu cũng vừa mới cầu nguyện xong. Hai người chuyển mình, nhìn nhau cười, sau đó đứng dậy đi ra đại điện.

“Tướng công, chàng cầu gì với Bồ Tát vậy?” Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, hấn lại lắc đầu, chỉ cười không nói.

Hiểu Vân cười, “Chàng không nói ta cũng biết.”

“Thật sao?” Triển Chiêu nhưn mi.

“Ừ, chắc chắn là giống nguyện vọng của ta.”

Hiểu Vân bình tĩnh, khiến ý cười trên mặt Triển Chiêu càng đậm.

Đúng vậy, nguyện vọng của nàng, chính là nguyện vọng của Triển Chiêu.

Nguyện quốc thái dân an, nguyện thân hữu an khang, nguyện, cùng Hiểu Vân bên nhau đến già.

Chương 124

Thay Đổi Bất Ngờ

Triển gia, so với tường tượng của Hiểu Vân lớn hơn rất nhiều. Tường cao đại viện, trong ba gian ngoài ba gian, so với tòa nhà Hoàng đế ban thường cho bọn họ còn lớn hơn, có thể thấy gia cảnh Triển gia rất giàu có. Nhưng mà, tòa nhà lớn như vậy, lại rất vắng vẻ, không có hơi người. Cũng khó trách, cha mẹ Triển Chiêu sớm đã quy tiên, mà hai vị đại ca của hắn mấy năm trước lần lượt nhiễm bệnh qua đời, chỉ để lại hai chị dâu cùng một con gái của đại ca. Nhị tẩu không có con cái, tuổi còn trẻ, năm kia đã tái giá. Nay trong tòa nhà lớn này chỉ còn lại mẹ con đại tẩu cùng vợ chồng Triển Trung bốn người, sao có thể không vắng lạnh?

Có điều, lần này Triển Chiêu mang theo Hiểu Vân trở về, khiến trong nhà náo nhiệt hơn không ít. Vợ chồng Triển Trung hai người ra ra vào vào bận bịu, chuẩn bị phòng ở, mua vật dụng, chuẩn bị đồ dùng, ước chừng chạy đi chạy lại không dừng chân. Vừa bận bịu vừa càu nhàu: “Tam thiếu gia trở về sao không báo tin để chúng tôi chuẩn bị trước. Giờ thì hay rồi, cái gì cũng chưa chuẩn bị, khiến tam phu nhân bị chậm trễ.” Có điều bọn họ càu nhàu thì càu nhàu, nhưng trong đầu thật ra rất vui vẻ. Nhà này rất lâu không náo nhiệt như vậy rồi.

Trước khi về Triển gia, Triển Chiêu cũng đã nói qua về việc nhà với Hiểu Vân. Có điều, cũng chỉ có vài điểm quan trọng, như trước kia trong nhà có những ai, hiện giờ có những ai. Về tình hình cụ thể, kỳ thật Triển Chiêu cũng giống như tân nương nhà mình, hoàn toàn không biết gì. Lúc vừa vào cửa, Triển Ngọc Hà đang đá cầu trong sân, Triển Chiêu còn không biết đó là ai, mãi tới lúc

Triển Ngọc Hà nhận ra hấn, gọi một tiếng “Tam thúc”, hấn mới biết. Thì ra Triển Ngọc Hà thiếu nữ trưởng thành đã thay đổi, không nhận ra được nữa. Có thể thấy Triển Chiêu đã bao nhiêu lâu không hề về nhà.

Triển gia đại tẩu chỉ mới hơn ba mươi tuổi, thoạt nhìn cũng là người có tri thức lễ nghĩa, chỉ tiếc tuổi trẻ góa chồng, cũng may có con gái làm bạn, cũng không đến mức cô tịch. Cháu gái Triển Chiêu, tên là Triển Ngọc Hà, năm nay mười bốn tuổi, đã trưởng thành thành một đại cô nương, bộ dáng xinh đẹp, nghe nói luôn có bà mối tìm tới làm mai, có điều Triển đại tẩu đều lấy lý do tuổi nàng còn nhỏ để từ chối. Có lẽ vì thủ tiết đã lâu, Triển đại tẩu có vẻ yên lặng, bất kể làm chuyện gì cũng lặng lẽ, chậm rãi. Nhưng Triển Ngọc Hà lại là một đứa nhỏ hoạt bát sáng sủa, cũng không biết Triển gia đại tẩu dạy dỗ thế nào, hai mẹ con tính tình trông đánh xuôi kèn thổi ngược, hoàn toàn khác nhau.

Triển Chiêu chưa giới thiệu thân phận của Hiều Vân với người trong nhà, chỉ nói với bọn họ đây là thê tử của hấn, tên Đinh Hiều Vân. Bọn họ không biết tình hình cụ thể bên trong, chỉ nghĩ người vợ trước của Triển Chiêu cưới đã qua đời, nay tái giá. Mà người này vừa vặn cũng tên là Hiều Vân, là vì Triển Chiêu thương nhớ người vợ trước.

Sau khi Hiều Vân cùng Trung thăm bọn họ thân thiết, Trung thăm cũng nói với nàng việc này. Nói Tam thiếu gia lúc trước cưới một cô nương, có bệnh, mới thành thân một ngày đã qua đời. Tam thiếu gia để tang ba năm, bọn họ vẫn lo lắng, sợ Tam thiếu gia cứ như vậy một mình lẻ loi, sẽ chặt đứt đường hương khói của Triển gia. Cũng may hiện tại Tam thiếu gia có nàng, cuối cùng Triển gia có thể khai chi tán diệp.

Lúc ấy Hiều Vân vừa nghe, vừa khó khăn nghẹn cười trong lòng. Nếu bọn họ biết nàng chính là “vong thê” mà bọn họ nói, không biết sẽ phản ứng thế nào! Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn trấn định nghe bọn họ nói hết, sau đó tiêu diệt hết chén canh gà Trung thăm đã chuẩn bị trước. Đây là Trung thăm đặc biệt làm để bồi bổ cho nàng sớm sinh quý tử, nàng cũng không muốn lãng phí, càng không muốn nhìn bộ dáng thất vọng của Trung thăm.

Cuối tháng hai, chính là lúc xuân về hoa nở, hướng chi nơi đây là Giang Nam ấm áp, lại càng đào hồng mạn trắng, phồn hoa rực rỡ.

Thôn Ngô Kiệt có một ngọn Bách Hoa Lĩnh, mà Bách Hoa Lĩnh sở dĩ tên là Bách Hoa Lĩnh, cũng là có nguyên nhân. Đường đi lên núi, có rất nhiều loại cây ăn quả, nhiều nhất là đào và lê, ngẫu nhiên có vài gốc ngọc lan. Lúc này, hoa màu hồng, màu trắng, màu tím cùng nhau khai nở, hơn nữa chốn sơn dã không thiếu các loài hoa dại, toàn bộ đường lên núi, đều là hoa nở, khiến người ta nhìn mà hoa cả mắt. Lại thêm mùi hoa thơm theo gió xuân phiêu lãng, Bách Hoa Lĩnh này, quả thật đúng như tên là nơi trăm hoa đua nở.

Mà phần mộ tổ tiên Triển gia đặt ngay trên Bách Hoa Lĩnh. Có lẽ có người sẽ nói, nơi tốt lành như vậy, sao cho phép người ta đặt mộ chứ? Theo lý mà nói,

nếu vườn hoa đó là của nhà chúng ta, khẳng định không để người khác yên nghỉ ở đây được, sẽ làm hỏng mặt tiền mặt. Có điều, Bách Hoa Lĩnh này căn bản chính là núi của Triển gia, vậy còn ai có ý kiến chứ? Thì ra, Triển Chiêu là người có tiền! Khó trách năm đó đi lại trong giang hồ, chưa từng vì bạc mà phiền não, sau khi làm quan, thấy cái gì mà “bán mình chôn cha”, “cô nhi quả phụ”, đều tùy tiện đưa bạc, thì ra hẳn căn bản là một “đại địa chủ”.

Đây đều là chuyện ngoài lề, quay lại nói việc chính. Sáng sớm, Triển Chiêu dẫn theo Hiểu Vân, cùng đại tẩu, chất nữ, còn cả Trung thúc Trung thăm lên núi. Sáu người hợp lực dọn dẹp phần mộ sạch sẽ, sau đó Trung thăm mang đồ cúng tế ra bày trước mộ, lại đốt vàng mã, Triển Chiêu đào một phần đất mới ở bên cạnh đắp lên mộ cũ, sau đó lại chiết mấy cành cây nhiều lá cắm lên trên, cuối cùng, bên trên mộ bia để lại chút tiền vàng, để người khác biết phần mộ này có hậu nhân. Cuối cùng mới dập đầu hành lễ tế bái.

Hồi trước vào tiết thanh minh, Hiểu Vân cũng từng lên núi tế bái tổ tiên, nhưng trình tự lúc đó không giống, sau khi tới mộ, có chút lo lắng, cẩn thận nhìn bọn họ làm này làm nọ, sợ làm việc gì không đúng, quá nhiều tổ tiên Triển gia. Cũng may Triển Chiêu luôn ở bên cạnh chỉ dẫn, cũng không đến mức thật sự gây ra chuyện gì không đúng.

Sau khi tế bái xong, mọi người ở gần đó tìm được một khoảng đất trống, ngồi vây quanh ăn uống. Đây là lần đầu tiên Hiểu Vân biết, sau khi tảo mộ có thể trực tiếp ở trên núi ăn uống dã ngoại. Trung thúc Trung thăm sau khi ném qua vài thứ, liền về trước, nói trong nhà không có người không được.

Triển Chiêu cùng Hiểu Vân hai người ngồi trên cỏ, nhìn Ngọc Hà cùng mẫu thân nàng ở cách đó không xa. Ngọc Hà đang chơi diều, tiếng cười vui truyền khắp đỉnh núi. Mà mẫu thân nàng, chỉ lẳng lặng đứng một bên, nhìn Ngọc Hà, cười dịu dàng.

“Tướng công, chàng xem Ngọc Hà đáng yêu làm sao. Cô nương xinh đẹp như vậy, không biết tương lai gả cho người như thế nào.” Thấy không có ai nhìn bọn họ, Hiểu Vân liền ngồi dựa vào đầu vai hắn.

Triển Chiêu rót một ly rượu, cười nói: “Làm thăm thăm mới vài ngày, đã quan tâm tới hôn sự của chất nữ rồi. Hôn sự của Ngọc Hà có mẫu thân của nó quan tâm, nàng đó, giữ lại tâm tư cho con gái chúng ta đi!”

Hiểu Vân quay đầu lườm hắn, vốn định nói hắn cố ý giễu cợt nàng. Ngay cả cái bóng phôi thai còn chưa có, đã nói tới hôn sự của con gái rồi. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt đầy ý cười của hắn, ánh mắt nhu hòa, cũng không thể nhin được nở nụ cười. Lại quay người, dựa vào người hắn một chút. Hai người gắn bó ngồi một chỗ, lặng lẽ hưởng thụ cảnh xuân trên khắp núi đồi.

“Bầu trời nơi này xanh như vậy, mây nơi này trắng như vậy; còn có một núi đầy hoa, thơm như vậy. Đến mùa hè, sẽ có rất nhiều đào cùng lê để ăn. Tướng công, nơi chàng sinh ra thật đẹp.”

“Tướng công, đợi chúng ta già đi, chúng ta sẽ trở lại nơi này được không? Sau đó cùng phụ thân mẫu thân chàng, làm bạn một chỗ.”

“Được.” Triển Chiêu nhẹ nhàng lên tiếng.

Kỳ thật, nếu có thể, bọn họ vẫn muốn tiếp tục ở đây. Có điều, bọn họ không thể ở đây lâu, bởi vì Triển Chiêu còn có chuyện quan trọng phải làm. Tuy rằng hắn không thích phù hoa hư vinh chốn kinh thành, nhưng Bao đại nhân đang ở đó, bọn họ phải trở về.

Điều bay trong không trung, đột nhiên run lên, tiếp theo bắt đầu xoay quanh, không bao lâu thì rơi xuống.

“Gió lên rồi.”

“Chúng ta phải về thôi.”

“Đại tẩu, Ngọc Hà, chúng ta trở về đi. Một lát nữa trời sẽ mưa.”

Gió, càng lúc càng lớn, không bao lâu, mặt trời đã biến mất sau mây, hoàn toàn không thấy nữa. Mây kết dày đặc, không biết từ đâu mà tới, dần dần chiếm trọn bầu trời vốn trong xanh. Mất thấy mưa sắp xuống, bốn người vội vàng thu dọn đồ đạc về nhà. Nhưng Triển gia cách núi khá xa, đợi tới lúc về tới nhà, tất cả mọi người đã ướt sũng.

“Tam thiếu gia, mọi người về rồi! Ướt hết rồi, mau đổi quần áo khô đi, đừng để cảm lạnh. Trong bếp có nấu trà táo đỏ, tôi sẽ mang ra đây, uống một chút cho ấm áp.” Bọn họ vừa vào nhà, Trung thẩm liền ra đón.

Đại tẩu cùng Ngọc Hà gật đầu với Trung thẩm rồi vội vàng trở về phòng.

“Tam phu nhân, cô cũng đi mau đi, mưa rất lạnh.” Trung thẩm thấy Hiểu Vân còn đứng ở sảnh đường liền giục.

“Trung thẩm, cảm ơn lắm, ta đi đây.” Hiểu Vân vừa ngượng ngùng vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt, vừa trả lời, “Trà táo hầm mang tới chỗ Đại tẩu và Ngọc Hà trước đi, xương cốt ta rất khỏe, chậm một chút không sao, đợi lát nữa ta sẽ tự đi lấy.”

“Ôi chao, được.” Trung thẩm thấy Hiểu Vân chăm sóc tẩu chất như vậy, vô cùng cao hứng đồng ý rồi trở về phòng bếp.

“Trời tháng ba như trẻ con, nói khóc liền khóc. Thật là một chút cũng không sai.” Ngồi trước cửa sổ, nhìn mưa theo mái hiên chảy xuống thành dòng, Hiểu Vân có chút buồn chán. Đang chơi xuân, lại bị trận mưa to này gián đoạn, sao không tiếc được?

“Không phải nói trời tháng sáu như trẻ con sao?” Triển Chiêu đứng sau Hiểu Vân, từ sau lưng ôm lấy nàng, hai tay to lớn ôm lấy tay nàng. Thân thể của nàng vốn lạnh, lại nhiễm mưa, lại càng lạnh lẽo hơn. Triển Chiêu nhin không được nhíu mày: “Thân thể nàng lạnh quá, hay là ngâm mình vào nước ấm nhé?”

“Không cần.” Hiểu Vân lắc đầu, cười nói. “Có chàng sưởi ấm cho ta, ta sẽ không lạnh.”

Lời này vừa nói ra, hai người nhin không được nở nụ cười. Ba năm trước đây, nàng cũng nói qua những lời này. Ba năm trước đây, bọn họ cũng từng ôm nhau để sưởi ấm.

Đêm đã khuya, mưa vẫn tiếp tục rơi, không hề ngừng lại. Màu hồng xen trắng trên Bách Hoa Lĩnh, dưới cơn mưa lớn này đã phai tàn không ít. Giữa đêm mưa sa gió giạt, lại có người đội mưa chạy như bay trên đường vào thôn, cuối cùng dừng trước cửa Triển gia.

“Thùng thùng thùng.” Người nọ gõ cửa, lại sợ tiếng mưa rơi át tiếng đập cửa, liền lớn tiếng gọi: “Có ai không?”

Hỏi tới ba tiếng mới có người trả lời: “Đến đây đến đây.”

“Đã trễ thế này, còn mưa lớn như vậy, không biết là ai có việc gấp tới gõ cửa đây.” Triển Trung tay trái bung dù, tay phải giơ đèn lồng, vừa nói vừa đi ra cửa.

Mở cửa liền thấy một nam tử trẻ tuổi đứng trước cửa. Đầu đội đầu lạp, mình quần áo toại, cả người sũng nước, giống như mới từng trong nước xông ra.

Người nọ thấy Triển Trung, vội gỡ đầu lạp hỏi: “Xin hỏi đây là nhà Nam hiệp Triển Chiêu sao?”

Triển Trung đánh giá người này cao thấp một hồi, thấy rất lạ mắt, không phải người trong thôn, cũng không phải người ông quen biết.

“Đúng, xin hỏi vị gia này là?”

“Tại hạ Hãm Không Đảo Tướng Bình, tìm Triển huynh đệ có chuyện quan trọng.” Người nọ ôm quyền vái chào đáp lễ. Người tới thì ra là Phiên Giang Thủ Tướng Bình. Hãm Không Đảo mặc dù cách Thường Châu không xa, nhưng cũng không gần. Hơn nữa, Ngũ thủ mặc dù giao hảo với Triển Chiêu, nhưng đây cũng là chuyện sau khi Triển Chiêu làm đương sai ở Khai Phong phủ, Ngũ thủ cùng Triển Chiêu trước đây không có qua lại. Tướng Bình lại trong đêm mưa gió tới thăm Triển gia, không biết là vì sao.

Triển Trung tuy không biết Tướng Bình, cũng không biết Hãm Không Đảo là nơi nào, có điều thấy hấn nho nhã lễ độ, không giống người xấu. Lại nghe hấn nói tìm chủ tử nhà mình có việc gấp, liền mời hấn vào nhà, đưa tới nhà trước.

“Tướng gia ngài ngồi chờ một chút, tôi đi mời Tam thiếu gia.”

“Làm phiền.”

Triển Trung vội vàng đi tới phòng Triển Chiêu, thấy trong phòng không còn đèn, liền đứng trong sân hô mấy tiếng, rồi mới tới gần.

“Trung thúc, chuyện gì?” Triển Chiêu mặc trung y ra mở cửa.

“Tam thiếu gia, đằng trước có người tự xưng là Hãm Không Đảo Tượng Bình tới tìm cậu, nói là có việc gấp.”

“Tượng Tứ ca?” Triển Chiêu cả kinh, thâm nghĩ không ổn. “Thúc tới nhà trước mời trà, ta sẽ qua ngay.”

“Được.” Triển Trung trả lời rồi đi. Triển Chiêu vội xoay người đóng cửa vào phòng.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu vội vã mặc quần áo, vội đứng dậy thấp nển. “Làm sao vậy?”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân mới mặc yếm đã xuống giường, vội ấn nàng trở lại ổ chăn. “Tượng Tứ ca đến đây, ta đi gặp xem thế nào.”

“Tượng Tứ gia?” Hiểu Vân cũng cả kinh, sao hán lại đến đây?

“Nàng ngủ trước đi, đừng đợi ta.” Triển Chiêu hôn nhẹ lên trán nàng rồi vội vàng rời phòng.

Triển Chiêu đi rồi, Hiểu Vân làm thế nào cũng không an tâm ngủ tiếp. Thấp một ngọn nến, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ. Cảnh cây ngoài cửa, dưới mưa gió động liên hồi, chiếu vào cửa sổ giấy mỏng manh, giống như quái thú giương nanh múa vuốt, khiến giường ta lo sợ bất an.

Tượng Bình muộn như vậy tìm tới cửa, khẳng định có việc gấp, xem ra “tuần trăng mật” của bọn họ đã kết thúc.

Chương 125

Xuân Ý Đầy Trời

Mùa xuân tháng ba, gió xuân từ Giang Nam thổi tới phương bắc, lại thổi qua con kênh đào bên dòng liễu rủ, thổi nở bùng đóa hoa nơi sơn dã, cũng gợi lên trong lòng người xuân ý nồng đậm.

Lúc này trong thành Biện Lương, không phải chột ẩm chột lạnh như “Mưa phùn trơn ướt đường đi; Xa đường cỏ, nào thấy chi lúc gần”; cũng không phải náo nhiệt ồn ào như “đào tươi mơn mớn, rục rờ đầy hoa”; mà là xuân phong cuốn lá xanh khê rủ, ong bướm rập rờn vờn cúc hoa. Lúc này mượn thơ Cao Đình, chỉ sửa một chữ, càng có thể nói ra chính xác cảnh trí trong ngoài Biện thành.

“Tháng ba cỏ mọc oanh bay, trên đê liễu rủ xuân say hương lòng. Trẻ con nghỉ học về đồng, Thả diều cùng với gió đông trong làng.”⁽¹⁾ Xem đi, ngay cả trong Khai Phong phủ, cũng có một con chim én bay qua bay lại.

“Vương đại ca, tâu tử cùng Chí nhi đến đây.”

Vương Triều tuần phổ trở về, được Lý Thiết báo cho biết vợ con mình đang ở trong phủ, vì thế chân không ngừng bước chạy tới hậu viện. Xa xa, nhìn trên mái nhà một con diều đang bay. Cái đuôi kéo thật dài, dưới bầu trời màu lam, bị ánh mặt trời nhuộm một màu vàng, trông rất đẹp mắt. Loáng thoáng còn nghe được tiếng cười trẻ con truyền tới, Vương Triều cười, không khỏi bước càng nhanh.

Trong sân viện rộng rãi, Tiểu Thúy đang mang theo con hấn thả diều, tiếng cười non nớt của Chí nhi vang vọng trong viện. Một màn này, còn hơn cả thần đan thần dược, khiến cho hấn đột nhiên quên hết mọi mệt, nhất thời toàn thân thoải mái.

“Nương tử, Chí nhi.” Vương Triều gọi vợ con lúc đi qua cửa.

Tiểu Thúy quay đầu, thấy trượng phu mình đi vào, ý cười trên mặt càng đậm. “Tướng công.”

“Phụ thân.” Chí nhi nhìn thấy phụ thân, vội buông dây diều, dang tay hưng phấn chạy tới. Vương Triều xoay người, một tay ôm lấy nó nhắc lên: “Chí nhi ngoan không?”

“Chí nhi rất ngoan, mẫu thân dọn dẹp, Chí nhi cũng giúp đỡ.” Cánh tay ngăn ngùn mập mạp của Chí nhi, vòng qua cổ phụ thân, bập bà bập bẹ nói.

“Thật à?” Vương Triều nở nụ cười, “Chí nhi thật hiểu chuyện.”

Tiểu Thúy thu diều đi tới, nhìn hai cha con bọn họ hòa thuận vui vẻ, trong lòng cũng vui theo, lại càng cảm khái. Chuyện trong Khai Phong phủ rất nhiều, trượng phu thường xuyên làm việc tới đêm khuya mới về nhà, nếu gặp phải chuyện gì cần đi xa, có khi mười ngày nửa tháng không về, cũng không có bao nhiêu thời gian ở bên con. Như lúc này đây, mấy ngày hôm trước vừa mới về, giờ đã lại sắp phải đi xa. Bởi vậy nàng vô cùng quý trọng những thời điểm bọn họ có thể ở bên nhau, vì thế mang theo Chí nhi đến Khai Phong phủ chờ hấn.

“Nương tử, sao nàng lại đến đây?”

Tiểu Thúy cười cười, “Chí nhi đòi gặp phụ thân, ta thuận tiện đem hành trang tới.”

Vương Triều thở dài một tiếng, nở nụ cười. Bởi vì thế tử thấu hiểu và chăm sóc, khiến cho hấn rất áy náy.

“Chúng ta về phòng đi.”

“Được.”

Một nhà ba người vừa nói vừa cười đi vào nội viện.

“Phụ thân, là Bạch thúc thúc.” Chí nhi mắt tinh, nhìn thấy bóng người trên nóc nhà.

“Bạch đại nhân?” Vương Triều cùng Tiểu Thúy nhìn lên mái hiên, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng màu trắng của Bạch Ngọc Đường ngồi ở chỗ đó, cũng không biết suy nghĩ chuyện gì, không hề nhúc nhích.

“Bạch thúc thúc, Bạch thúc thúc...” Chí nhi gọi Bạch Ngọc Đường mấy tiếng, nhưng hẩn hình như không nghe thấy.

“Mẫu thân, Bạch thúc thúc vì sao không nghe thấy con gọi thúc ấy?” Chí nhi nghi hoặc nhìn Vương Triều, Tiểu Thúy cũng kỳ quái hỏi: “Bạch đại nhân làm sao vậy?”

Vương Triều lắc đầu, nói. “Bạch đại nhân đã nhiều ngày thường xuyên như vậy.”

“Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Thúy càng kỳ quái, Bạch Ngọc Đường như vậy quả thật không bình thường.

“Không có chuyện gì. Nếu nói có gì khác, chính là Đinh tiểu thư không tới Khai Phong phủ nữa.” Vương Triều tùy ý đáp. Kỳ thật trong lòng hẩn cũng biết rất kỳ quái, Bạch đại nhân vốn rất phiền với việc Đinh tiểu thư quán lấy hẩn, đối với nàng tránh còn không kịp. Vì sao về sau Đinh tiểu thư không dính vào hẩn nữa, hẩn vẫn mang bộ dạng phiền não đó?

“Đinh tiểu thư?” Tiểu Thúy quay đầu nhìn chăm chú Bạch Ngọc Đường, tấm lưng kia, nhìn thế nào cũng giống một con quạ trắng ủ rũ. Ha ha, Bạch đại nhân này, phỏng chừng vì chuyện nữ nhân mà phiền não rồi.

Bạch Ngọc Đường ngồi trên mái nhà, từ lúc chạng vạng tới lúc bầu trời đầy sao. Cũng không biết hẩn đến cùng là phiền não cái gì, thỉnh thoảng lại thở dài bất đắc dĩ một tiếng. Người qua lại không ít, chào hỏi hẩn càng không thiếu, nhưng hẩn đều mắt điếc tai ngơ. Cuối cùng, mọi người thật sự là lo lắng không chịu nổi, tìm cứu binh, mời “quân sư” trấn giữ Khai Phong phủ xuất mã.

“Tiên sinh, Bạch đại nhân tiếp tục như vậy cũng không được, ngài mau đi xem một chút đi.”

Công Tôn Sách tâm tư tinh tế hơn người, phiền não của Bạch Ngọc Đường ông đương nhiên đoán được tám chín phần. Vốn tưởng mình là người ngoài cuộc, không tiện nhúng tay vào chuyện tình cảm của người trẻ tuổi. Nhưng tình trạng của Bạch Ngọc Đường như vậy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến “sĩ khí” của Khai Phong phủ, ông chỉ có thể xen vào việc của người khác, ai bảo cái tên Bạch Ngọc Đường có trái tim “thất khiếu linh lung”⁽²⁾ này, lúc gặp phải chuyện liên quan tới tình cảm của mình, lại ngu ngốc như vậy.

“Tiên sinh, hay là tôi lấy cho ngài cái thang nhé?”

Lý Thiết thấy Công Tôn Sách đứng dưới sân, ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, động cũng không động, vì thế đề nghị. Công Tôn Sách nhìn hẩn một cái, chẳng lẽ người để lão già chỉ còn xương cốt như ta phải leo thang sao? Không nghĩ tới nếu ngã thì làm sao à: “Không cần, ta ở đây là được.”

“Nhưng mà...” Lý Thiết do dự, bọn họ nhiều người như vậy gọi hắn, hắn đều làm như không nghe thấy. Tiên sinh như vậy...

Công Tôn Sách cười cười, Lý Thiết, người xem đây.

“Bạch hộ vệ, ngày mai chúng ta sẽ lên đường, người sớm nghỉ ngơi đi. Lần này đi ít nhất cũng mất hai tháng, có thể rất bận đấy.”

Lý Thiết nhìn Công Tôn Sách, lại nhìn Bạch Ngọc Đường. Người nọ vẫn không hề động.

“Tiên sinh...”

Công Tôn Sách sờ sờ râu, cười bí hiểm.

“Đúng rồi Bạch hộ vệ, Đình gia quý phủ vừa truyền đến tin tức, Đình phu nhân đã đính thân cho Nguyệt Hoa cô nương, cuối tháng sẽ thành hôn. Xem ra chúng ta không kịp về uống rượu mừng. Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Vừa dứt lời, chợt thấy thân hình Bạch Ngọc Đường chuyển động. Sau đó bộp một tiếng, trong chớp mắt người đã không thấy tăm hơi.

“...” Lý Thiết nhìn mà trợn mắt há mồm, công phu của Bạch hộ vệ đúng là xuất thần nhập hóa. Mà năng lực của Công Tôn Tiên Sinh, lại khiến người ta xem đủ. Bạch hộ vệ ngồi yên gần hai canh giờ, đối với vật lẫn người ở xung quanh đều xem như không thấy không nghe, lại chỉ vì hai câu nói của tiên sinh, mặt tức đỏ người.

Công Tôn Sách thờ dài một tiếng, xoay người trở về. Ông phải nhanh trở về dọn dẹp một chút, hành lý còn chưa chuẩn bị xong đâu. Làm sư gia ở Khai Phong phủ thật không dễ dàng, đến cả đời sống tình cảm cũng phải quản, còn có mấy viên gạch trên mái kia nữa, ôi...

“Lý Thiết, lấy thang, lên kia thay mấy viên ngói trên nóc nhà đi.”

Đợi Lý Thiết kịp phản ứng, Công Tôn Sách đã đi xa. Lý Thiết nhức đầu, vẻ mặt buồn rầu.

“Tiên sinh, lúc tối lửa tắt đèn, làm thế nào mà sửa mái nhà.”

“**T**iểu Ngũ ca...”

Nhìn Bạch Ngọc Đường đột nhiên xuất hiện, Đình Nguyệt Hoa kinh ngạc đứng bật dậy.

“Huynh, vì sao lại tới đây?”

Bạch Ngọc Đường không nói gì, chỉ hé ra khuôn mặt xanh mét, trừng mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa. Ánh mắt kia, giống như Đinh Nguyệt Hoa thiếu tiền hán không trả, khiến nàng cả người đều không được tự nhiên.

“Huynh, huynh đây là, là muốn làm gì?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Đinh Nguyệt Hoa, nhú mày.

Chia tay chưa tới bốn ngày, vì sao hán lại luôn nhớ đến khuôn mặt này? Rõ ràng là trốn còn không kịp, không ngờ không gặp, khuôn mặt nàng mấy ngày nay lại không ngừng xuất hiện trong đầu hán, càng xuất kỳ bất ý đột nhiên hiện lên trong mộng. Mấy ngày qua, ba chữ “Đinh Nguyệt Hoa” thật sự tra tấn hán không ít.

Hán xa lánh Đinh Nguyệt Hoa lâu như vậy, chỉ đợi đến một ngày nàng đổi tính tình, không ở bên cạnh bám chặt lấy hán nữa. Nhưng tới lúc nàng có thái độ khác thường, đối với việc nàng bảo trì khoảng cách, nho nhã lễ độ, hán lại cảm thấy rất không quen, luôn cảm thấy hình như thiếu thứ gì đó. Cảm giác đó bắt đầu từ lúc bọn họ rời khỏi Đãng Châu đã xuất hiện, luôn quấn lấy hán, khiến hán rầu rĩ. Mỗi khi hán nhìn Đinh Nguyệt Hoa, mà nàng đối với hán làm như không thấy, hán lại cảm thấy tức giận trong lòng.

Bạch Ngọc Đường, ngươi đây là có chuyện gì? Đây không phải là việc ngươi vẫn muốn sao? Cảm giác này là chuyện gì xảy ra? Bạch Ngọc Đường à Bạch Ngọc Đường, ngươi thật sự là khó hiểu. Dọc đường về, hán vẫn luôn tự hỏi chính mình, vừa muốn dứt bỏ cảm giác không thoải mái này, lại vừa không nhìn được muốn nhìn Đinh Nguyệt Hoa nhiều hơn.

Sau khi trở lại Biện Lương, hán về Khai Phong phủ, còn nàng trở về phủ tướng quân. Vốn tướng sau khi tách ra, hán sẽ khôi phục lại bình thường. Nhưng mà, hán càng trở nên không bình thường. Bởi vì không nhìn thấy nàng mà trở nên có chút nóng nảy, có đôi khi không hiểu sao lại gây người. Hán thật sự càng ngày càng không hiểu chính mình.

Câu nói kia của Công Tôn Sách, khiến hán theo bản năng chạy tới nơi này. Dọc đường đi, trong đầu hán cũng chỉ có một câu. Nàng không thể gả cho người khác, không thể gả cho người khác!

“Tiểu Ngũ ca?” Đinh Nguyệt Hoa tiến lên một bước, khễ đẩy hán, sợ hãi gọi hán một tiếng. Sự xuất hiện của hán làm nàng vui sướng vạn phần, nhưng bộ dáng không nói một lời mà gây người nhìn mình lại khiến nàng cảm thấy bất an.

“Nguyệt Hoa.” Bạch Ngọc Đường nâng tay, cầm bả vai Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa sững sốt, nghi hoặc nhìn hán: “Làm sao vậy?”

“Muội không thể gả cho người khác.”

“A?” Đinh Nguyệt Hoa không hiểu ra sao, nàng, nàng đâu có phải lập gia đình.

Biểu tình kinh ngạc của Đinh Nguyệt Hoa, khiến tim Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên. Cảm giác sợ hãi nếu mất đi, ở trong lòng hấn sôi trào mãnh liệt, giọng nói bất giác cao hơn rất nhiều: “Muội không thể gả cho người khác.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt hấn, không có vẻ tiêu sái tùy ý ngày thường, mà là tràn ngập lo lắng cùng không xác định. Bạch Ngọc Đường như vậy nàng chưa từng gặp qua. Nàng không biết hấn vì sao lại nói như vậy, nhưng mà, nàng biết, nàng sắp chờ được rồi, nàng muốn được hạnh phúc.

“Vì sao?” Đinh Nguyệt Hoa cưỡng chế tâm tư xao động cùng nỗi chờ mong không ngừng dâng lên, bình tĩnh hỏi.

“Ta...” Bạch Ngọc Đường nhìn vào mắt Đinh Nguyệt Hoa, hấn cũng không xác định mình muốn nói gì.

“Vì sao?” Ánh mắt nàng, yên lặng dừng trong mắt hấn, kiên định mà chấp nhất.

“Ta...” Ánh mắt Bạch Ngọc Đường có chút bối rối.

Hấn thật sự đã chuẩn bị tốt chưa? Hay đây chỉ là nhất thời xúc động? Nhưng mà, vừa nghĩ tới chuyện nàng phải gả cho người khác, hấn liền cảm thấy không muốn, hấn không muốn nàng gả cho người khác, không muốn!

Hấn muốn chiếm giữ nàng. Chẳng lẽ hấn thật sự đã bất tri bất giác thích nữ tử mà hấn luôn coi là muội muội này sao? Từ lúc nào hấn đã bắt đầu coi nàng là nữ nhân?

Đợi hồi lâu, không thấy hấn trả lời. Ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa dần trở nên ảm đạm. Hạ mắt xuống, che đi đau thương, nàng dùng sức đẩy tay hấn ra, xoa người sang chỗ khác.

“Bạch hộ vệ nếu không có chuyện gì, vậy mời trở về. Bất kể ta phải lập gia đình hay không, hoặc gả cho ai, đều là tự do của ta, không liên quan gì tới Bạch hộ vệ.”

Đinh Nguyệt Hoa lạnh nhạt, khiến Bạch Ngọc Đường nổi giận. Lại là loại thái độ này. Im lặng, kính nhi viễn chi. Mấy ngày nay, hấn chịu đủ rồi. Bạch Ngọc Đường giựt mạnh tay nàng, nhìn chăm chăm nàng, gần từng tiếng nói: “Bởi vì ta muốn lấy muội, cho nên muội không thể gả cho người khác.”

“Huynh!” Đinh Nguyệt Hoa kinh ngạc trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, trong nhất thời không biết nói cái gì.

Bạch Ngọc Đường túm tay nàng, kéo nàng đi ra ngoài: “Theo ta tới chỗ Đinh lão phu nhân, từ chối mối hôn nhân kia, hủy bỏ tiệc cưới cuối tháng này, muội phải gả cho ta. Đợi lần này ta về, chúng ta sẽ thành thân.”

“Tiểu Ngũ ca!” Đinh Nguyệt Hoa vội vàng kéo hấn, “Đợi đã!”

Bạch Ngọc Đường quay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Đinh Nguyệt Hoa: “Muội thật sự phải gả cho người khác?”

Biểu tình của Bạch Ngọc Đường khiến Đinh Nguyệt Hoa có chút dờ khóc dờ cười: “Không có! Ta không có gả cho ai cả, càng không có tiệc cưới cuối tháng gì hết! Huynh từ đâu nghe được chuyện đó vậy?”

“Không có?” Bạch Ngọc Đường nghi hoặc, nhú mi.

“Không có!” Tiểu Ngũ ca, huynh bị lừa rồi.

Bạch Ngọc Đường lúc này mới ý thức được, bản thân bị người ta đùa giỡn. Hay cho Công Tôn hồ ly ông...

“Vậy, ta về đây.” Bạch Ngọc Đường sờ mũi, tính rút lui. Nhưng mà, nếu hấn đã xuất hiện, còn nói mấy câu đòi mạng như vậy, Đinh Nguyệt Hoa sao có thể cứ vậy thả hấn đi?

“Vừa rồi lời huynh nói, ta đều nhớ rất rõ. Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, không được chối, nếu không nuốt lời chết ghen đấy.” Đinh Nguyệt Hoa quần lấy tay tay hấn, cười như hoa nở.

“...” Bạch Ngọc Đường trong lòng có chút ghen khuất, lại nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Đinh Nguyệt Hoa, lại không thể cứng rắn nổi. Đã lâu không thấy nụ cười này của nàng: “Một tiểu cô nương mà chẳng biết e lệ gì cả.”

“Hừ, ta mà xấu hổ, hôn phu của ta sẽ chạy mất, vậy thì lỗ rồi.” Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, nói rất đương nhiên, cười có chút đắc ý.

“...” Cuối cùng, nụ cười còn sáng hơn cả mặt trời kia, toàn bộ bị con chuột lớn Bạch Ngọc Đường nuốt vào trong bụng.

Cây quạt như hình với bóng với Bạch Ngọc Đường, để lại trong tay Đinh Nguyệt Hoa, làm bạn với nàng suốt đêm.

“Người theo đuổi hấn nhiều năm như vậy, hấn vẫn như thế. Chuyện cho tới bây giờ, không bằng tạm thời buông tay, tránh xa hấn, rời khỏi hấn, không gặp hấn. Nếu trong lòng hấn có người, tất nhiên hấn sẽ đến tìm người. Nếu trong lòng hấn không có người, còn tiếp tục dây dưa, chỉ càng khiến bản thân lún càng sâu, không thể tự kiềm chế, đến cuối cùng đau khổ cũng là người, không bằng từ bỏ đi. Nguyệt Hoa, người sẽ hạnh phúc.”

“Hiệu Vân, cảm ơn người. Ta rất hạnh phúc.”

Ghi chú:

1. Bài thơ Thôn cư của Cao Đỉnh.
2. Xuất xứ từ truyện Phong Thần, Tỉ Can thông minh bởi có tim 7 lỗ, chỉ người rất thông minh.